

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Dn. Conradi Clingii Theologi Et Ecclesiastae Celeberrimi
(dum vixit) apud Erphordiam Turingiæ, Catechismus
Catholicus, summam Christianæ institutionis III. libris
succinctim complectens**

Klinge, Konrad

Coloniae, 1570

VD16 K 1309

1. Quid sit verbum Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29452

tamen pacem habebunt in mala conscientia, neq; in hac, neq; post hanc vitam. Istum enim vermem nemo occidet &c.

CAPVT XXXX.

ARGVMENTA.

1. *Quid sit verbum Dei.*
2. *Quid sit credere verbo Dei.*
3. *Quid sit custodire aut conseruare verbum Dei.*

Verbum Dei est sermo, quem Deus ipse per Prophetas sanctos & Angelos, & postea per vnigenitum filium suum & Apostolos & sanctos viros locutus est nobis. Sic testatur Apostolus Paulus ad Hebr. 1. Multifariam multisq; modis Deus olim locutus est patribus in prophetis, nouissimè autè diebus istis locutus est nobis in filio &c. Sic 2. Pet. 1. Non enim voluntate humana allata est aliquando prophetia, sed Spiritu sancto inspirati, locuti sunt sancti Dei homines: Et Christus Ioã. 12. inquit: Ego ex me ipso nõ sum locutus: sed qui misit me pater, ipse mihi mandatum dedit, quid dicam & quid loquar &c. & Zacharias in Euangelio testatur Luc. 1. Sicut Deus locutus est per os sanctorum, qui à seculo sunt, Prophetarum eius. Quæcunq; ergo sancti Prophetæ, Christus & Apostoli sunt locuti, hoc Deus ipse locutus est: multum ergo differt verbum hominis per se, & verbum Dei. Nam Prophetæ non frustra dixerunt semper, Hæc dicit Dominus: quasi dicant, Non alius hominum. Et Christus ipse, Hæc est voluntas patris mei, &c. Inde hodiè concionatores dicunt, Dixit Iesus discipulis suis, scilicet vt cum reuerentia & tremore audiamus verbum Dei, & distinguamus ab hominis verbo prolato. Quòd si verbum Regis vrget & habet

Ioan. 6.

habet auctoritatem apud nos, multò plùs verbum Dei: quo indicatur nobis volùtas eius erga nos, quòd facere & quid non facere debeamus.

2: Non sufficit audire verbum Dei, sed oportet etiam credere ipsi verbo. Iudæi audiuerunt benè prophetam Christum ipsùm, Apostolos, & plures sanctos viros qui illis denunciârunt verbũ Dei & voluntatẽ ipsius, vt Annas, Caiphaz, Pilatus, &c. Sed illis non crediderunt, quòd hæc esset voluntas & verbũ Dei. Hoc conqueruntur omnes Prophetæ & Apostoli, & Christus ipse, eos noluisse credere. Esa. 53. Domine, quòd credidit auditui nostro? Et Christus Io. 10. Loquor vobis, & non creditis. Ro. 10. Non omnes obediunt Evangelio. Quare hæc incredulitas grauissimum peccatum censetur inter omnia peccata quæ fieri possunt, nam quàm diu manet incredulitas, nulla est remissio peccatorũ. Ideò spiritus sanctus arguet mundum in peccato, scilicet incredulitatis, Io. 16. Et Christus iudicentiam dedit Ioan. 3. Qui non credit, iam iudicatus est: hoc tota scriptura clamat. Credere ergo oportet verbo Dei, qui vult liberari ab æterna damnatione. Sed quæris, quid est credere verbo Dei? Est illud non solum audire auribus corporalibus, sed etiam corde accipere, & certissimè credere sic esse vt verba sonant, & tunc in opus & conuersationem transferre. Sic ad Ro. 10. Hæc tria Apostolus commemorat: primo fides acquiritur ex auditu scilicet verbi Dei, deinde corde creditur ad iustitiam, id est, hoc quod aures audierunt, cor apprehendit, & credit certissimè Deum qui mentiri non potest: est enim verax, & sic creditur, & dantem honorem verbo Dei, quem veraciter nouit, & qui mentiri non possit, Deus acceptat per fidem eius, & iustũ reputat coram se, & sic corde creditur ad iustitiam: & hæc fides prorumpit in operam conuersationem. Dum enim audio, credo & facio verbum Dei, tunc rectè suscipio illud.

Sic dicitur